

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μεταφράσις Π.
Πανᾶ — Μαξιμου Βιλρέ: ΑΠΙΣΤΟΣ! — Προσπερ Μεριμέ: ΟΚΥ-
ΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ
παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν
ἐγκαίρως τὴν νέαν δεσυθυσίαν των

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ, ἀφήσασα
τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου τῆς Ζεφύρου, κα-
τέφθασε διὰ δύο καλπασμῶν τὸν δ' Ἀμ-
βαρέ, ὅστις ἀνέμενε αὐτὴν εἰς τὸ μέσον
τῆς ὁδοῦ.

— Ὡμίλειτε πρὸς αὐτοὺς τοὺς χωρι-
κοὺς, εἶπε μετὰ καταφρονήσεως.

— Εἶναι ἐξάδελφοί μου. Πῶς τοὺς εὐ-
ρίσκετε;

— Δὲν τολμῶ νὰ εἶπω τὴν σκέψιν μου.
Φαίνεται ὅτι διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν προ-
στασίαν σας.

— Βεβαίως. Τοὺς λυποῦμαι ἡ μήτηρ
μου τοὺς μισεῖ ἢ μάλλον τοὺς καταφρονεῖ.

— Εἶπατε ὅτι εἶναι ἐξάδελφοί σας;

— Ναί. Ὁ προπάππος μου ἦτο Κε-
ρανδάλ Ἐσπούδασα τὴν γενεαλογίαν μου.
Αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι πατρόθεν συγγενεῖς
μου. Ἡ μήτηρ μου ἔχει ὀλίγους συγγε-
νεῖς μεμακρυσμένους. Αὐτοὶ εἶναι πτωχοί,
ὡς οἱ χωρικοὶ τῆς Κορνοῦάλης καὶ εὐγε-
νεῖς ὡς οἱ Βουρβόνοι.

— Καὶ διατί ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ
τοὺς καταφρονεῖ;

— Πρῶτον, διότι εἶναι πτωχοί. Ἐ-

πειτα, διότι λαθροθηροῦσι. Ἀλλὰ πῶς
ἄλλως θὰ διήρχοντο τὸν καιρὸν των;

— Ἐργαζόμενοι ὡς ὁ ἀδελφός των ὁ
βροχόνος, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐδείξατε.

— Ἐκεῖνος ἔχει τὸ θάρρος τῆς ἐργα-
σίας εἰς τὴν θέσιν του θὰ τὸ εἶχατε ὑ-
μεῖς, κύριε κόμη δ' Ἀμβαρέ, ὑπέλαβεν ἡ
νεάνις μετὰ πικρίας.

Ὁ κόμης προσεπάθησε νὰ εἰσχωρήσῃ
εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῆς, ἀλλὰ προσέκρου-
σεν εἰς τὴν ἡσυχον ἀπάθειαν τῆς φυσιο-
γνωμίας τῆς.

— Εἴσθε ἐπιεικῆς! εἶπε δάκνων τὰ
χεῖλη.

— Θὰ ἦσθε ὀλιγώτερον ἐμοῦ! Ὑπο-
θέτω ὅτι ὑμεῖς, γεννηθεὶς μετ' ἐνστικτῶν
ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας, ἔχετε εἰς
τὴν κυριότητά σας ὀλίγα πλέθρα γῆς,
ποῖον ἐπάγγελμα ἠθέλατε ἐκλέξει; Τὰ
ὄπλα; Βεβαίως ὄχι! Θὰ προετιμᾶτε νὰ
γίνετε γραφεὺς συμβολαιογράφου; ταμίας
ἐμπορικοῦ καταστήματος; διότι ἐπὶ τέ-
λους πρέπει νὰ ζήση τις. Ἐκεῖνοι ἀρκοῦν-
ται εἰς ἓν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὁποῖον οἱ
ὑπηρέται σας δὲν θὰ ἤθελον. καὶ εἰς τὸν
καθαρὸν ἀέρα τοῦ γενεθλίου τόπου των.
Τοὺς μέμφεσθε; Ἄλλ' αὐτοὶ εἶναι καλλί-
τεροι πολλῶν ἄλλων, οἵτινες ἀπέκτησαν
περιουσίας, εἴτε κλέπτοντες ἐν τῷ Χρημα-
τιστηρίῳ, εἴτε χαρτοπαίζοντες.

— Τοὺς ὑπερασπιζέσθε μετὰ τόσης
θερμότητος!

— Ἀλλὰ μοὶ προξενεῖ ἀγανάκτησιν ἡ
ἀδικία, μετ' ἧς φέρονται πρὸς αὐτοὺς. Ἡ
κυρία δὲ Φοντερόζ τοὺς μέμφεται καὶ διὰ
τὴν καταγωγὴν τῆς μητρός των. Αὕτη
ἦτο ἐξαισία καλλονῆς καὶ ἀπεκαλεῖτο ἡ
ὠραία κόρη τοῦ Γουεενέκ. Ἦρσεν εἰς τὸν
κύριον τοῦ Πενοέ. Μήπως εἶναι ἐγκλημα
νὰ νυμφευθῇ τις τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν
ἀγαπᾷ; Ἐγέννησεν ὠραία τέκνα. Ἡ Ἀ-
γνή, ἥτις ἦτο εἰς τὸ παράθυρόν της, ὁ-
μοιαζεῖ τὴν μητέρα της. Ὁ φίλος σας
δ' Ἐστρέλ καλῶς τὴν ἔκρινεν. Οὐδέποτε
ὁμως θὰ τῷ ἐπέβη ἡ ἰδέα νὰ τὴν νυμ-
φευθῇ. Χρειαζέσεται προῖξ διὰ νὰ νυμφευθῇ
τις. Κατεβρόχθιζεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλ-

μῶν ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲ εἶναι πτωχή,
ἀπετόλμησε νὰ τῇ στείλῃ ἓν φίλημα.
Ἐσπευσεν ὀλίγον εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐκδη-
λώσεις του. Οἱ φύλακες τῆς Ἀγνῆς ἀξί-
ζουσι πλείοτερα ἴλης ἱππικοῦ. Ἐγὼ δὲν
ἔχω τὰς δεισιδαιμονίας τῆς μητρός μου.
Πρέπει νὰ γνωρίσετε τὰ αἰσθηματὰ μου.
Δὲν νυμφεύεται τις, χωρὶς νὰ γνωρισθῇ
πρῶτερον.

— Ἀγαπᾶτε πολὺ αὐτοὺς τοὺς ἀγροί-
κους συγγενεῖς;

— Τοὺς λυποῦμαι, εἶπεν ἡ Καικιλία.
Ἄλλ' ἀρκετὰ ἐξεμυστηρεύθημεν.

Καὶ κεντήσασα τὸν Ζέφυρον, διητυθύνθη
ἐν ταχεῖ καλπασμῷ πρὸς τὸ Σαιν-Ζιλδᾶς.

Ὁ δ' Ἀμβαρές ἦν ἐξαιρετικὸς ἵππεύς, δὲν
ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ καταφθάσῃ τὴν
Καικιλίαν, ἥτις ἀνέμενε τοὺς κεκλημέ-
νους εἰς τὴν θύραν, ὅτε ὁ κόμης ἀφίκετο
δυσανασχετῶν, ὅτι ὑπερέβη αὐτὸν εἰς
τοσαύτην ἀπόστασιν.

Κ'

Ἡ μαγευμένη πέτρα

Ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ ἀφίκετο τὴν
νύκτα.

Δεκατέσσαρες ὥραι διὰ τοῦ σιδηροδρό-
μου! Τὸ Μορβιαν εἶναι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ
κόσμου. Μόνον τὸ Φινιστέρ ἠδύνατο νὰ
τῷ διαμφισβητήσῃ μετὰ τινος ἐπιτυχίας
τὴν δάφνην.

Ὁ μαρκήσιος ἦν κατάκοπος. Δὲν ἠδύ-
νατο ὁμως ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν περιέργειαν
καὶ νὰ μὴ ρίψῃ, ἀπὸ τῆς ἡοῦς, ἐν βλέμμα
εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅστις ἐκπλήσσει
τὸν κατὰ πρῶτον ἐπισκεπτόμενον αὐτόν.

Ὁ δὲ Πρέλ ἦν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς
εὐρείας αὐτοῦ κλίνης, ἐπὶ μαλακῶν στρω-
μῶν καὶ βαρυτίμων σινδονῶν. Δὲν εἶχεν
ὁμως τὸ θάρρος ν' ἀφεθῇ ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ.
Ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἔτριψε τοὺς
ὀφθαλμούς, καὶ ἄμα τῇ ἡμέρᾳ ἠγέρθη
τῆς κλίνης καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸν ἐξώστην,
ἵνα ἴδῃ τὴν τερατώδη ἐκείνην ἰδιοκτησίαν,
τόσῳ διάφορον τῶν παρισινῶν οἰκιῶν.

“Οτε προέβαλεν εἰς τὸ παράθυρον, ὁ δροσερός ἀὴρ ἔλουσε τὸ μέτωπόν του, ρίπτων δ' ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ὁ Μάξιμος παρετήρησεν ὅτι ἡ ροδοδάκτυλος ἡὼς εἶχε πρὸ δύο ὥρων ἀνοίξει τὰς πύλας τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐπιεν ἐν ποτήριον ἰσπανικοῦ οἴνου καὶ ἀπεθαύμασε τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐκτεινομένην κοιλάδα τοῦ Γουέρ.

Ἡ ἡμέρα προεμνηνέτο ὠραία.

Ἄνωθεν τῶν νεφῶν, τῶν σχηματιζομένων ἐκ τῆς ὀμίχλης τοῦ τελματώδους καὶ χθαμαλοῦ ἐδάφους, ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο κυανοῦς καὶ ἀπαστρέπτων.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια περίπου τῆς πρωίας.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σαιν - Ζιλδὰς ἐξηγειρόντο. Οἱ κηπουροὶ μετέβαινον εἰς τὸ ἔργον των, εἰς δὲ τοὺς σταύλους ἠκούοντο φωναὶ καὶ χρεμετισμοί.

Ὁ Μάξιμος ἦν βεβουθισμένος εἰς σκέψεις, ὅτε παρετήρησεν ἵπποκόμον ὀδηγῶντα εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ πύργου ἐξαισίον μέλανα ἵππον.

Ἦτο ὁ Βινίκ φέρων ἔτοιμον τὸν ἵππον τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ κυρίας.

Ὁ μαρκήσιος ἠτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ νομίζων ὅτι τις τῶν προσκεκλημένων ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἡδύτητα πρωϊνοῦ περιπάτου, ὅτε κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

Ὁ δ' Ἀμβαρῆς, περιχαρῆς, φέρων δέσμη ἡλιοτροπίων εἰς τὴν κομβιοδόχην ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ φίλῳ του.

— Πῶς δὲν κοιμάσαι; ἀνέκραξε.

— Ὅσον ἔχανα πολὺ. Θαυμάσιος τόπος ἐξαισίος πύργος.

— Ἀληθῶς! Ἀλλά, φίλε μου, ἡ λαμπρότης τῶν μερῶν τούτων εἶναι ἐξαισίον.

— Μὴ παραφέρεσαι! Τίνος εἶναι ὁ ἵππος ἐκεῖνος; Ὅσον γνωρίζεις σὺ.

— Πῶς! εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρῆς, εἶναι ὁ Ζέφυρος.

— Τί εἶναι αὐτός ὁ Ζέφυρος;

— Ἀληθῶς, σὺ δὲν γνωρίζεις. Ὁ Ζέφυρος εἶναι ὁ προσφιλέστατος ἵππος τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

— Ὅσον ἐξέλεθ' ἄρα τὸσφ' ἄρα;

— Ναί, βεβαίως. Εἶναι ὀλίγον φανταστικὴ ἡ νεαρὰ κληρονόμος ἔχει ἰδικὰς τῆς συνηθείας, ἀλλ' εἶναι θελκτικωτάτη.

— Καὶ πῶς βραίνει ἡ ὑπόθεσις;

— Καλλίστα. Χθὲς εἰς τὸ γεῦμα ἦτο χαριστάτη. Μὲ βλέπεις περιχαρῆ. Ἡ μαρκησία ἐπίσης μοὶ ἔδωκε πολλὰς ἐλπιδας. Οὐδὲν τῆ ἐλλείπει, χάρις, καλλονή, πνεῦμα καὶ περιουσία βασιλική!

— Εἶδα τὴν Ζουάνναν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ροζέ συνωφρωθεὶς.

— Ἦτο πολὺ ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη.

— Σιωπή! Μὴ προφέρεις αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐδῶ! Οἱ Φοντραίλ δὲν γνωρίζουσι τί ἀκριβές, ἀλλ' ἔχουσιν ἀμφιβολίας.

— Ἡ Ζουάννα δυσπιστεῖ. Οὐτε κἀν τῆς ἔγραφας.

— Τῆς ἔγραψα χθὲς. Τῆ ἐπαναλαμ-

βάνω ὅτι τὸ ταξειδιόν μου δὲν θὰ διαρκῆσῃ πολὺ. Τί θέλεις νὰ τῆ γράψω.

— Βεβαίως ἔπρεπε νὰ ψευσθῆς. Ἡ θέσις σου εἶνε δυσχερῆς. Ποῦ πηγαίνει ἡ ὠραία μνηστὴ σου αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Ὅπου τύχει. Πλανᾶται ὡς ἡ Ἄρτεμις. Φρικιᾶ τις νὰ τὴν βλέπῃ καλπάζουσαν. Θέλεις νὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν;

— Νὰ τὴν στενοχωρήσωμεν! παρετήρησεν ὁ μαρκήσιος.

— Τούναντίον! Τί ἰδέα ὅσον χαρῆ πολὺ μάλιστα. Δύο θαυμασταὶ ἀντιένος.

Ἀληθῶς ἡ Καικιλία φοροῦσα κυανθὴν ἀμαζόνα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ὁ δ' Ἀμβαρῆς μετὰ τοῦ Μάξιμου ἀνῆλθον ταχέως τὴν κλίμακα, ἔφθασαν δὲ εἰς τὸν διαδρόμον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νεανίς, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Βινίκ, ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, εἶπεν ὁ κόμης, νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν φίλον μου Μάξιμον.

— ὦ! εἶπεν ἡ Καικιλία τείνουσα τὴν χεῖρα τῷ Μαρκησίῳ, εἰμεθα παλαιοὶ γνωρίζοντες. Ἄν ὁ κύριος δὲ Πρέλ εἶναι φίλος σας, εἶναι ἐπίσης καὶ ἰδικός μας καὶ δὲν εἴσθε ζηλότυπος διὰ τοῦτο. Ἡ φιλία δὲν εἶναι ὡς ὁ ἔρωσ. Τὴν φιλίαν δύναται τις νὰ τὴν μερισθῆ, ἐνῶ τοῦτο διὰ τὸν ἔρωτα εἶναι ἀπηγορευμένον, ὡς φαίνεται.

— Θέλετε νὰ σὰς συνοδεύσωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ροζέ.

— Ὅταν θέλετε, ἀπήντησεν ἐκείνη ἀδιαφόρως φοβοῦμαι ὅμως ὅτι καὶ σήμερον θὰ σὰς ἀποπλανήσω ὡς χθὲς.

Καὶ ἀποτεινομένη τῷ ἵπποκόμῳ:

— Βινίκ, εἶπεν ἐπιτάσσουσα ἡρέμα, ἐτοιμάσατε διὰ τοὺς κυρίους τοὺς ἵππους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκλέξωσι. Προχωρᾶ βραδύην εἰς τὴν μεγάλην δειροστοιχίαν.

Καὶ διὰ τοῦ μαστιγίου τῆς ἐδείκνυε μεγάλην δειροστοιχίαν πλατεῖαν ὡς βασιλικὴν ὁδόν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δ' Ἐστρέλ σφριγῶν ἐν τῇ στολῇ τοῦ ἀξιοματικῶν τῶν δραγόνων, ἐξήρχετο τῆς αὐτῆς ἵππεύων ἐξαιρετοῦ φορβάδα.

— Καὶ ἄλλος διὰ νὰ τὸν σπειρῶ καθ' ὁδόν, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Καικιλία. Εὐτυχῶς δὲν εἶναι δύσκολον.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἦλθε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἔχαιρέτισε.

— Ποῦ διεθύνεσθε, λοχαγέ; ἠρώτησε γελῶσα ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

— Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Πρὸς τὸ Πενοέ;

— Ναί, ἀληθῶς. Θέλω νὰ λάβω ἐν σχεδίασμα. Μοὶ ἀρέσκει πολὺ ἡ μικρὰ ἐκείνη ἔπαυλις.

— Πηγαίνετε λοιπόν, κατευόδιον.

Ὁ δὲ Πρέλ καὶ ὁ φίλος του ἦσαν εἰς τοὺς σταύλους ἐκλέγοντες τοὺς ἵππους των.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Βινίκ, πῶς πρέπει νὰ κάμετε γρήγορα, ἂν θέλετε νὰ φθάσατε τὴν δεσποινίδα· ὁ Ζέφυρος τρέχει πολὺ.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὰ μέρη; ἠρώτησεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Βεβαίωτατα! ἔχει μονοπάτια ποῦ ἡ δεσποινὶς τὰ ξεύρει. Εἶναι κακὰ μέρη τὰ βάλτα.

— Λοιπὸν τί θὰ πράξωμεν;

— Ἀκολουθήσατε τὴν δεσποινίδα καὶ δὲν ἔχετε φόβον. Ἐχετε τὸν νοῦν σας.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ δ' Ἀμβαρῆς εἶχον ἱπεύσει δύο εὐγενεῖς ἵππους.

Διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ διηυθύνθη καὶ ἡ νεανίς, ἣν μόλις διέκρινον ἤδη ἐν τῇ δειροστοιχίᾳ.

Ἄλλ' οἱ δύο ἵππεῖς εἰς μάτην ἠγωνίζοντο, δὲν ἠδύναντο νὰ καταφθάσωσιν αὐτὴν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐκάπαζεν ὀλονὲν σείουσα ρινόμακτρον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς, ὡς εἰ προεκάλει αὐτοὺς νὰ τὴν καταφθάσωσι.

Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι αὕτη ἐβράδυνε τὴν πορείαν τῆς ἀναμένουσα αὐτούς.

Ἀληθῶς ὁ Ζέφυρος ἔβαινε βραδύην εἰς τὸ δάσος.

Οἱ δύο ἵππεῖς ἠννόησαν διατὶ ἔσταμάτησε.

Ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς φέρων καρβίαν ὑπὸ μάλης ἐπλησίασε τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ τὸν πῖλόν του.

— Εἶσαι σὺ, Ζεαννίνε, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ δ' Ἀμβαρῆς ἐβράδυνον ἐκ διακρίσεως.

— Πόθεν ἔρχεσαι ἀπ' ἐδῶ;

— Ἀπὸ τὸ Πενοέ. Ἐπῆγα νὰ μάθω τί κάμνει ἡ κυρία Κερανδάλ.

— Ὑποφέρει πάντοτε ἡ ταλαίπωρος;

— Ναί, δεσποινίς. Ἐχει ἀγνωστὴ ἀσθένεια.

— Καὶ οἱ ἄλλοι; Δὲν τοῖς λείπει τίποτε;

— Ὅχι, μὰ εἶναι πολὺ λυπημένοι. Τώρα μάλιστα ποῦ δὲν εἴμποροῦν νὰ κυνηγήσουν.

— Καλῶς, Ζεαννίνε. Ἄς ἔχουν ὑπομονήν. Ἡ μήτηρ μου θέλει νὰ με νυμφεῖσθ' διὰ ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὰ εἰς Μεσημβρίαν κτήματά της.

Καὶ κύπτουσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου τῆς, ὃν ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς κατῆλθε κατωφερῆ ἀτραπὸν πρὸς τὸ ἔλος.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΣΗΠΗΝ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνείχεια]

Ἐμεινεν οὕτω ἐπὶ τινα καιρὸν . . . εἶτα ἤρχισε νὰ τὴν κινήσῃ αὐτὴς . . . Ἐπὶ τέλους, ψηλαφῶν, εὔρε τὸν σταυρὸν. καὶ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ στόμα του ὡσεὶ θέλων νὰ πῆρῃ . . . Μὴ αἰσθανθεὶς τὴν δρόσον τοῦ ὑγροῦ, ἠνέφξεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμοὺς καί, ἰδὼν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀπέθετο αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ψιθυρίζων :

— ὦ Χριστέ! ἀποθνήσκω τῆς διψῆς!..

Ἀρπάσας δὲ τὸ κύπελλον, ἔπιεν ἀπλήστως, ἀφίπων νὰ ρέῃ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τοῦ πάγωνος καὶ τοῦ στήθους του, ἐξ οὗ ὅμως δὲν ἐφαίνετο ἐνοχλούμενος.

Ἀφοῦ ἔσβεσε τὴν δίψαν του, ἐστέναξε καὶ ἐπανάπεσεν ἀκίνητος ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἀποναρκώσει.

Ἐκ τοῦ ἀνθρώπου οὐδὲν πλέον ἀπελείπετο αὐτῷ, ἢ αὶ ἀηδεῖς ἀνάγκαι.

Ὁ Ρογῆρος εἶδε τὸ θέαμα τοῦτο τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ ἔθετο ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, φρονῶν ὅτι, ὅπως ἀποφύγῃ αὐτό, ἦτο ἀνεπαρκῆς μόνῃ ἢ προωρισμένη ὅπως καλύπτῃ αὐτοὺς ἐπιδερμῖς.

Ἐστηρίχθη δ' ἐπὶ τινος κίονος καί, ὅτε ἠθέλησε νὰ διατάξῃ ὅπως ἀνοιξῶσι τὰς κιγκλίδας, τὸ στόμα αὐτοῦ οὐδεμίαν κατάρθωσε ν' ἀρθρῶσιν λέξιν.

Διὰ τῆς κινήσεως τῆς χειρὸς μόνον ἠδυνήθη νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν θέλησίν του.

Ἡ κιγκλὶς ἠνεψῆθη.

Ὁ γέρων ἠσθάνθη νὰ ψαύσῃ τὰ γόνατά του. Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως γνωρίσῃ τίς ἦτο, καὶ οἱ δάκτυλοί του ἀπῆντησαν μακρὰν κόμην . . .

— Μοὶ φαίνται κεφαλὴ ἀνθρώπου . . . εἶπε καὶ ἐπανάπεσεν εἰς τὴν συνήθη αὐτῷ ἀκινήσιαν . . .

Ἄλλ' ἡ χεὶρ του δὲν ἔπεσεν αὐτὴς . . . ἠσθάνθη αὐτὴν στηριζομένην ἐπὶ τινος μέρους, θερμαινομένην, ὑγραίνομένην . . . μὴ ἦσαν δάκρυα ; . . .

Ἐτεινε τὸ οὖς καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσέ τι, ὅπερ πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἀκούσῃ . . . λυγμοὺς καὶ θρήνον.

Ἡ φλόξ τῆς ζωῆς του ἦτο ἐσβεσμένη . . . ἀσθενὲς ὡχρορροδινὸν χροῶμα ἔβαψε τὰς παρεῖάς του. Τὰ βλέμματα του ἐφάνησαν ἐπὶ στιγμὴν ἡσσαν θοὰ ἢ πρῖν.

— Εἶναι αὐτὰ δάκρυα; ἔλεγεν ἀσθμαίνων. Ἐγὼ κτηνάλωσα πρὸ πολλοῦ τὰ ἰδικά μου. Ἐχυσά δάκρυα ὀργῆς, ἔρωτος, τρυφερότητος λύσεως. Τώρα δέ, ἂν ὁ οὐρανὸς μοὶ ἐδώρῃ καὶ αὐτὴς τὰ δάκρυα, ἠθέλον θρηνηθῆ πάντοτε ἐκ φιλάνθρωπίας, διότι τὸ μάλλον εὐπρόσδεκτον δάκρυ παρὰ τῷ παρηγοροῦντι τοὺς δυστυχεῖς εἶναι τὸ

τῆς φιλάνθρωπίας . . . καὶ εἶναι γλυκύ.

— Μὴ ἀποσύρετε τὴν χεῖρά σας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου . . . μὴ θέλήσετε νὰ με ἀφίσετε χωρὶς νὰ με εὐλογήσετε. . . ἔλεγε πνιγόμενος ἐκ τῶν λυγμῶν ὁ Ρογῆρος.

Ὁ Ἐρρῆκος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ Ρογῆρος, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν, εἶδεν αὐτὸν ἀκίνητον, ὡσεὶ μὴ ἤκουσε τοὺς λόγους του. Ἔσεισε λοιπὸν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του καὶ ἐπανάλαβεν :

— Εὐλογίαν! . . . εὐλογίαν!

— Εὐλογίαν! εὐλογίαν! ἀπήντησεν ὁ Ἐρρῆκος ὡς ἠχώ . . . Ἐπειτα καὶ αὐτὴ εἶναι λέξις ἀγάπης . . . Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ ὕψωσε τὴν χεῖρά του, τὴν μεταχειρίζονται κλαίοντες. Τὸ παρελθὸν διέοχεται ἀσυνάρτητον τοῦ πνεύματός μου. Σκότος καὶ φῶς καταλαμβάνουσιν ἐκ περιτροπῆς τὸν νοῦν μου. . . Ἄλλὰ νομίζω . . . καὶ εἶναι βέβαιον . . . ὅτι καὶ ἐγὼ ἠλόγηθην ὅτε ἤμην μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Τώρα δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ . . . ἀλλ' ἦτο λιποθυμία παρελθούσα ἐξ ὑπερβολικοῦ πάθους . . . Ἄ! ἠλόγησεν ὁ πατήρ μου τὴν κεφαλὴν ταύτην, ἥτις ἐμελέτα τὸν θάνατόν του . . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἤρξατο νὰ πλήττῃ διὰ τοῦ γρόνθου τὸ μέτωπόν του, καὶ προσηύχετο, καὶ ἐβλασφήμει, ἐν μέσῳ ἀφάτου ἄλλους.

Ὁ Ρογῆρος ἐκράτησε τὴν χεῖρά του καὶ ἔλεγεν αὐτῷ εἰς τὸ οὖς :

— Ἡ εὐλογία αὕτη συνηγορεῖ ὑπὲρ ὑμῶν. Ἡ συγχώρησις αὐτοῦ ἀνῆλθεν ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ἔτυχον συγχωρήσεως.

— Βαλκέριε, Βαλκέριε, εἶναι ξίφος αὐτὸ τὸ ὅποσον μοὶ δίδετε; . . . Καὶ τί; μὴ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα πρέπει ὁ υἱὸς νὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του; — Ἀρμόζουσιν οἱ λόγοι οὗτοι εἰς ἕνα ἀρχιδιάκονον τῆς ἀγίας μητρὸς ἡμῶν ἐκκλησίας; Εἶναι λόγοι τοῦ διαβόλου. . . Μὴ, πρὸς Θεοῦ! μὴ μὲ θέτης ὑπὸ δοκιμασίαν. . . Ὁ Πάπας; Εἶσαι ψεύστης! Ὁ πατὴρ τῶν πιστῶν δὲν δύναται νὰ διατάσῃ τὴν πατροκτονίαν . . . ὦ! πόσον εἶναι ὠρατὸν τὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο στέμμα! . . . πόσον εἶναι λαμπρὸν! . . . Τὸ ἀγαπᾷς; . . . Ἄν τὸ ἀγαπᾷς; . . . Λοιπὸν, αὐτὸ φυλάσσεται ἐν Μόντζα διὰ σέ. . . ὑπὸ τῶν πιστῶν σου κατοίκων τοῦ Μεδιολάνου. . . Ἄλλὰ πρόσεξε . . . μετὰ ζῆλον σου καὶ τοῦ στέμματος ἐκείνου παρεντίθεται μία ζωή. . . Ἄς ἐκλείψῃ! . . . Ἐλεος! Ἐλεος! μετενόησα ἐκ βῆθους καρδίας . . .

— Τί ὠφελεῖ; Μία σκέψις δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ἕν ἐγκλημα; . . . Ἄλλ' ἡ συγχώρησις σου; — Τί ὠφελεῖ; Ἡ γενναϊότης τοῦ ἀγαθοῦ δύναται ποτὲ νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ἔργον τοῦ μοχθηροῦ; . . . Ἄλλ' ὑπέφερα τόσον! . . . Ἀπὸ πότε δὲ ὑποφέρω! . . .

Καὶ ταῦτα λέγων ἐζήτησε περὶ αὐτὸν καὶ εὐρίσκων τὸ ζητούμενον, προσέθετο :

— Ὁ χρόνος κατέστρεψε τὸ ἐργαλεῖον, τὸ ὅποσον μοὶ ἐχρησίμευεν ὅπως τὸν διακρίνω, καὶ ἐγὼ ζῶ ἀκόμη! Καὶ ὅμως εἶπον ὅτι θὰ τοὺς συγχωρήσω ὅλους, καὶ τὸν Μαμφρέδην ἀκόμη . . .

— Τὸν Μαμφρέδην!

— Ποῖος ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Μαμφρέδου; . . . Μὴ, πρὸς Θεοῦ! ἐκφωνήτε τὸ ὄνομά του . . . Ὑποβάλλετε με καλλίον εἰς τὰ βασανιστήρια . . . καύσατε τοὺς ὀφθαλμούς μου . . . Ἄλλὰ μὴ ἐκστοιζετε τὸ ὄνομα τοῦ Μαμφρέδου . . . Εἶναι ὄνομα, τὸ ὅποσον ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἠνωμένον μετὰ πόθων αἵματος . . . τώρα ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως παρήλθε, διότι ἐπῆλθεν ἡ τοῦ θανάτου . . . Ποῖος ἠδύνατο νὰ τὸ μαντεύσῃ; Τὸ μεδίαμά του ἦτο τὸ μεδίαμα τῆς ἀφώφτητος . . . ἄδολος χαρὰ ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του . . . οἱ λόγοι του ἦσαν γλυκεῖς . . . πάντες ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν εὐγενέστερον νέον τῆς Ἰταλίας . . . δι' αὐτὸν ἐστὲν αἰ νεάνιδες . . . αὐτὸν ἐφθόνουν οἱ τροβαδοῦροι καὶ οἱ ἱππῶται . . . Ἦτο ὁ ὠραιότερος ἀδάμας, δι' εἶχε τὸ στέμμα τοῦ Φρειδερίκου . . . Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο πρόσωπον ἀγγέλου. . . ἡ καρδία του. . . ἂ! ἡ καρδία του δὲν εἶχε τι ὅμοιον. . . Ὁ τῆς ψυχῆς ἐκείνης μετὰ τοῦ σώματος δεσμός ὑπῆρξεν ἐγκλημα καὶ λάθος . . . Ἄγρια δίψα ἐξουσίας! . . . Μαμφρέδη, ἐφόρεσες τὸ ποθητὸν διάδημα; Αἰσθάνεσαι πόσον βαρύνει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, φέρον ἀντὶ ἀδαμάντων τὴν καταράν ἀπεγνωσμένης ψυχῆς καὶ τὴν καταδικην. ἦν ἀπήγγειλε κατὰ σοῦ ἡ τοῦ Θεοῦ Δικαιοσύνη;

— ὦ! πᾶτερ μου! εἶπε, διακόψας αὐτὸν ὁ Ρογῆρος.

— Ὑπῆρξε καιρὸς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἐν τῇ εἰρκτῇ, θεὸς τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὑπῆρξε καιρὸς, καθ' ὃν ἀκούων τὴν λέξιν ταύτην ἠσθανόμην ἀοριστὸν τινα ταραχὴν ἐν τῇ καρδίᾳ, τὴν ὁποίαν ἐπροτίμων ἀπὸ ὅλας τὰς χαρὰς τῆς γῆς. Τώρα, οὐδὲν αἰσθάνομαι . . . Εἶμαι νεκρός. . . οὐδὲν πάθος ἔχω. . . οὐδὲν ἐπιθυμῶ. . . μόνον τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποσον σβύνει τὴν φλέγουσαν τὸν λάρυγγά μου δίψαν.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐψηλάφη ζιτῶν τὸ κύπελον.

Ὁ Ρογῆρος, ἐγεθθεὶς, ἔλαβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη του, ὑποβαστάζων δὲ τὴν κεφαλὴν του, τὸν ἐβοήθει νὰ πῆρῃ.

Ὁ γέρων οὔτε ἀνθίστατο, οὔτε συνείδησιν τοῦ πράγματος εἶχεν, ἠκολούθει μόνον τὴν διδομένην αὐτῷ ὄδησιν.

Ἄλλ' ὅτε, ἀνοιξας τοὺς ὀφθαλμούς, ἠδυνήθη ν' ἀτενίσῃ τὸν Ρογῆρον, ἔβαλεν ἀσθενῆ κραυγὴν, ἀπεπειράθη νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ καὶ δι' ὕφους μετὰ ζῆλον ἠλιθιότητος καὶ ἐκπλήξεως ἐψιθύρισεν :

— Ὁ Μαμφρέδης!

Τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅσον ταπεινὴ τῇ φωνῇ καὶ ἂν ἐλέγχῃ, ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς ἐκείνων, οἵτινες εἶχον μείνη παρὰ τὴν κιγκλίδαν, ὁ εἰς τῶν ὁποίων ἐποίησε φρικτὴν μορφασμὸν, ὡσανεὶ ἤκουσε ὄχληρότατόν τι καὶ ἐστέναξε βραδέως!

1. Ὁ Ρογῆρος ἦτο νόθος υἱὸς τοῦ Μαμφρέδου καὶ τῆς συζύγου τοῦ Καζέρια καὶ ὠμοίως πρὸς τὸν πατέρα του. Τοῦτο δ' ἐγγεῖ καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἐρρῆκου καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ Καζέρια καὶ τὸ μοχθηρὸν τῆς ἐκδικήσεως ἦν ἐχάλκευσεν ὁ Τσέρρας, ὀπλιζὼν τὸν υἱὸν κατὰ τοῦ πατρὸς. [Σ. Μ.]

Ὁ γέρον ἐξηκολούθησε μετὰ κόπου :
 — Τὸ βλέπεις, Μαμφρέδη, ποῦ με ἔφε-
 ρεν ἡ φιλοδοξία σου ; . . . βλέπεις τὴν ἀ-
 θυσιον τῆς ἀθλιότητος, εἰς τὴν ὁποίαν
 δύναται νὰ πέσῃ ἀθάνατος ψυχὴ, καὶ ἂν
 ἔχῃς φιλόφρονος σπλάγχνα, θρήνησον . . .
 Ἄ ! δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦσαι ὁ Μαμφρέ-
 δης . . . αὐτὸς εἶχε τὴν ἡλικίαν σου, ὅτε
 τὸν εἶδον διὰ τελευταίαν φοράν . . . Ἡ ἡλι-
 κία καὶ τὸ ἀλγος κατέβαλον τὸ σῶμά
 μου περισσότερο τοῦ δέοντος . . . Ἄλλὰ
 καὶ ἡ ἡλικία μόνη δὲν παρέχεται μα-
 ταίως ἐπὶ τῶν θνητῶν. Ἰσως εἶσαι υἱὸς
 του ! Τί θέλεις ; Σὺ δὲν πταίεις. Διὰ σέ
 δὲν αἰσθάνομαι μίτος ἄλλὰ δὲν δύναμαι
 νὰ αἰσθανθῶ καὶ ἀγάπην Ἐγέρθητι καὶ
 παρηγορήσου. Πρὸ πολλοῦ ἐσυγχώρησα
 τὸν πατέρα σου. Ἄλλὰ, καὶ κατ' αὐτὰς
 ἀκόμη τὰς στιγμὰς τῆς μανίας μου, οὐ-
 δέποτε κατηράσθην τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς
 ἐγγόνους ἐκείνων, οἱ ὅποιοι με ἐβασάνισαν
 Ἐγέρθητι . . . καὶ εἶπε αὐτῷ ὅτι εὐχομαι
 νὰ ἦναι εὐτυχὴς . . . καὶ εἰς σέ ἀκόμη . . .
 Ἄν ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὀμι-
 λῆ ἀπὸ τῶν ὀρίων τῆς ζωῆς, δύναται νὰ
 εὐρῆ χάριν ἐνώπιόν σου, — ἀντὶ τῶν τό-
 σων δεινῶν, τὰ ὁποῖα ἔπαθον — σέ πα-
 ρακαλῶ νὰ ἐκτελέσῃς τὴν τελευταίαν θέ-
 λησίν μου . . . νὰ θάψετε τὸ σῶμά μου
 παρὰ τὸ τοῦ Φρειδερίκου . . . τοῦ πατρὸς
 μου . . . Ἄνευ πολυτελείας, ἂν θέλετε, ἄνευ
 στέμματος, καίτοι, ἂν παραχωρήσητε
 αὐτὸ εἰς ἓν πτώμα, οὐδεμίαν βλάβην δύ-
 ναται τοῦτο νὰ σὰς φέρῃ . . . Μὲ ἀρκεῖ
 νὰ ἀναπαυθῶ εἰς τὸ πλευρόν του.

— Ἀκούσατέ με, δι' ὄνομα τοῦ Χρι-
 στοῦ ! αὐτὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα βρέχουν
 τὰς χεῖράς σας, εἶναι τοῦ υἱοῦ σας Ρο-
 γήρου . . .

Ὁ Ἐρρίκος ὡσανεὶ κατέβαλε μέγιστον
 ἀγῶνα ὅπως λαχίση συνετῶς, ἐπανάπεσεν
 εἰς τὴν φαντασιοκοπίαν του καί, νομίζων
 ὅτι συνδιελέγετο μετὰ τῆς συζύγου του,
 τῆς θυγατρὸς τοῦ Λεοπόλδου ἀρχιδουκῆς
 τῆς Αὐστρίας, τοῦ προσεπικληθέντος ἐν-
 δόξου, ἐξηκολούθησε λέγων :

— Ἀγνησία, διατί κλαίει τὸ τέκνον
 μας ; Παρηγόρησέ το. Εἶναι ἡ εὐφροσύνη
 τῆς ζωῆς μου . . . Εἶναι τὸσον ὠραῖον τὸ
 μειδιάματόν μου . . . Πῶς σέ βαστάει ἡ καρδιά
 νὰ τὸ κάμνης νὰ κλαίῃ ; . . . Παρηγόρησέ το,
 Ἀγνησία, παρηγόρησέ το . . . Πόσον θὰ
 χαρῆ ὁ Φρειδερίκος, ὅταν θέσῃς εἰς τὰς
 ἀγκάλας του αὐτὸ τὸ βρέφος . . . Καὶ διατί
 νὰ μὴ χαρῆ ; δὲν εἶναι ἕγγονός του ; . . .
 Τίνας εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἐκ πορφυρίτου τάφος ;
 . . . Ἐχει τὰ ἐμβλήματα τῆς Σοηβίας
 . . . Ἀπομακρύνσου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σέ βοη-
 θήσῃ . . . Ἐμποδίζεις τὸ φῶς . . . Ὁ Φρει-
 δερίκος ! . . . Αἰώνια του ἡ μνήμη ! . . .
 Αἰώνια ἡ μνήμη ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπέ-
 θανον πολεμοῦντες εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν . . .
 Ὁχι . . . ὄχι . . . Εἶναι Φρειδερίκος ὁ Β' . . .
 ἀπέθανε λοιπὸν καὶ ἀποθνήσκων δὲν με
 ἐνθυμήθη ! . . . Δὲν ἔχω πλέον πατέρα ! . . .
 Καὶ ὁ υἱός μου ; . . . Ἀγνησία . . . τί ἔ-
 γινες ; . . . Ὁ υἱός μου . . .

— Ἀποθνήσκει τῆς λύπης εἰς τοὺς πό-
 δας σας !

— Ἀποθνήσκει ; . . . ποῖος ;

— Ὁ υἱός σας . . .

Ὁ Ἐρρίκος ἔλαβε δι' ἀμφοτέρων τῶν
 χειρῶν τὸ πρόσωπον τοῦ Ρογήρου καὶ πα-
 ρετήρησεν αὐτὸ ἀτενῶς ἐπὶ μακρόν, εἶτα
 εἶπεν :

— Ἡ μορφή σου βεβαίως εἶναι μορφή
 ἐγγονοῦ τοῦ Φρειδερίκου. Ἄλλ' ἂν ἀληθῶς
 εἶσαι υἱός μου, διατί ἤλθες τόσον ἄργα ;
 . . . Ἐπὶ μακρὰ ἔτη σέ ἐκάλουν, ὡς ἐν
 ἐρήμῳ . . . Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀρίσω ἡ
 κληρονομίαν συμφορῶν . . . Ἡ πατρικὴ
 ἀγάπη ἐνεκρώθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου . . .
 Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς εἶναι δι'
 ἐμὲ ἀνάμνησις πράγματος μεμακρυσμένου,
 λησμονημένου, ὡς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν
 τῇ δυστυχίᾳ συντρόφου κατὰ τὴν ἡμέραν
 τῆς ὑπερῆφάνου εὐτυχίας. Ἄν ἤλθες διὰ
 τὰ ἰδιῆς πόσον εἶναι ἀπεχθές τὸ τέλος
 ἐξευτελισμένου πλάσματος, ἀπομακρύν-
 θητι . . . σοὶ τὸ διατάττω . . . Ἄν σέ ἔ-
 φερει ἐδῶ ὁ οἶκος . . . φονεύσόν με . . . μὴ
 τρέμῃς . . . νὰ με φονεύσῃς . . . Λάβε πράγ-
 ματι οἶκτον δι' ἐμέ . . . Τὴν στιγμὴν ταύ-
 την, καθ' ἣν εἶμαι μετὰ ζῶης καὶ θά-
 νάτου, ὑποφέρω φρικῶδεις βασάνους . . .
 τούτου δ' ἕνεκα διαπράττεις πατροκτο-
 νίαν, ἀνοούμενος νὰ φονεύσῃς τὸν πατέρα
 σου. Ἔσο βέβαιος ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ σοὺ
 ζητήσῃ τὸν λόγον περὶ τῆς ψυχῆς μου . . .
 Ἡ πρώτη δέησις τὴν ὁποίαν θὰ κάμω
 ἐνώπιον τοῦ θρόνου σου, θὰ ἦναι ὑπὲρ σου,
 ὁ ὁποῖος με ἀπῆλλαξες τόσου ἀλγους, καὶ
 θὰ εἶπῃ αὐτῷ νὰ μὴ σέ τιμωρήσῃ, διότι
 ἡ ἀγάπη ὠδήγησε τὴν χεῖρά σου ἄλλὰ
 νὰ σέ συγχωρήσῃ, καθὼς ἐγὼ ἐσυγχώ-
 ρησα. Ἄν δὲ ἡ Θεῖα Σοφία θέλει νὰ τι-
 μωρήσῃ, ἡ τιμωρία νὰ μὴ πέσῃ ἐπὶ σοῦ,
 ἀλλ' ἐπ' ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἐξηναγκάσε τὸν
 υἱὸν νὰ παράσῃ ταιούτον δεῖγμα ἀγά-
 πης εἰς τὸν πατέρα του, φονεύων αὐτόν.

Καὶ στηριζὼς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀ-
 ριστεροῦ ὤμου τοῦ Ρογήρου ὠλόλυξε χω-
 ρὶς νὰ κλαίῃ . . . Ὁ δὲ Ρογήρος ἀνέκραξεν :

— ὦ ! αὕτη εἶναι ἀφατος βάσανος !

— Ἄλλ' ἂν πράγματι ἦσαι σὰρξ ἐκ
 τῆς σαρκὸς μου, ἐπανάλαβεν ὁ ταλαίπω-
 ρος Ἐρρίκος ἂν ἦσαι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου
 αἱ παιδικαὶ θωπεῖαι κατεπραῖνον τὰς
 θυέλλας τοῦ ἀγρίου πνεύματός μου, φύγε
 . . . οἱ ἐχθροὶ σου εἶναι πολλοὶ καὶ ἰσχυροί.
 Ἄγνοεῖς ὅτι ὁ θάνατός σου εἶναι ἡ χαρὰ
 τῶν, καὶ ἡ ζωὴ σου ὁ τρόμος τῶν ; . . . Φύγε
 . . . διότι σέ διώκουν, ὡς οἱ κύνες τὴν ἔλα-
 φον . . . οἶμοι ! . . . ἐπίστευον ὅτι δὲν εἶχον νὰ
 ὑποφέρω ἄλλας λύπας ἄλλ' αὐταὶ δὲν
 ἔχουσι τέλος, ὡς ἡ αἰωνιότης. Μὴ με
 ἐνγκαλισθῆς, μὴ με ἀσπασθῆς . . . Ὁ πρὸς
 τοῦτο χρόνος δύναται νὰ σοὶ ἀποβῇ ὀλέ-
 θριος. Τῶν περιπτύξεων καὶ τῶν ἀσπα-
 σμῶν σου προτιμῶ τὴν σωτηρίαν σου. Εἰς
 τὴν Παλαιστίνην, δύνασαι, ἀγωνιζόμενος
 ὑπὲρ τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος, ν' ἀποθάνῃς
 τὸν θάνατον τῶν ἀνδρείων. Λάβε . . . τὸ
 φυλακτὸν τοῦτο ἅς με φέρῃ πάντοτε εἰς
 τὴν μνήμην σου. Ὅταν προσεύχεσαι . . . δέου
 ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὑπέφερεν
 ὄλας τὰς πικρίας, ὅσας οἱ ἀνθρώποι δύναν-
 ται νὰ ὑποφέρωσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης . . .

δέου ὑπὲρ πατρὸς ἐγκληματίου καὶ
 δυστυχούς . . . ἀλλὰ φύγε, ἂν ἀγαπᾷς τὴν
 ζωὴν σου, φύγε . . . ποῖος, εἰξεύρει μὴ οἱ
 ὀδηγήσαντές σε ἐδῶ σέ προδίδουσι ! Ποῖος
 εἰξεύρει μὴ θέλωσι νὰ μὰς φονεύσωσι μαζύ ;
 . . . Δὲν ἤκουσες κινούμενα τὰ σιδηρὰ τῶν
 κιγκλιδίων . . . Ἐτελείωσεν . . . ἔκλεισαν τὴν
 θύραν, καὶ διὰ παντός . . . ὦ ! οἱ κακοῦρ-
 γοι . . . οἱ ἀτιμοὶ ! . . .

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠγέρθη.

Ἡ ἰσχύς, ἥτις ἦτο ἀναγκαία πρὸς δια-
 τήρησιν ἐπὶ τινα ἔτι χρόνον τῆς ζωῆς του,
 ἐράνη συγκεντρωθεῖσα, ὅπως καταναλωθῇ
 ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ στιγμῇ αἱ παρειαὶ του
 ἐγένοντο καταπόρφυροι, ὡσανεὶ εἶχε κα-
 ταληφθῇ ὑπὸ πυρετοῦ.

Ἦρπασε τὸν Ρογήρον ἀπὸ τοῦ βραχί-
 ονος καὶ ὤθησεν αὐτὸν βιαίως πρὸς τὴν
 θύραν . . . τὸ πρῶτον βῆμά του ὑπῆρξε τα-
 χύτατον . . . τὸ δεύτερον, οὐχὶ τόσον . . .
 εἰς τὸ τρίτον, ἄφισε τὸν βραχίονα τοῦ Ρο-
 γήρου καὶ κατέπεσε πρηνῆς ἐπὶ τοῦ ἐδά-
 φους . . .

Ὁ νέος ἔσπευσεν εἰς βοήθειά του ἑπί-
 σης ἔδραμον καὶ οἱ τρεῖς παρὰ τὴν κιγ-
 κλίδα μένοντες μυστηριώδεις ἄνδρες . . .

Ἦγειρον αὐτόν . . . ἀπὸ τοῦ στόματός
 του ἔρρεεν αἷμα . . . ἡ ρίς αὐτοῦ ἦτο συν-
 τετριμμένη . . . τὸ μέτωπον πελιδνόν . . .
 οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκτὸς τῶν τροχιῶν τῶν . . .

Ἐξήτασαν τὸν σφυγμόν του . . .

Ἡ βία, τὴν ὁποίαν ἐνήσκησεν ἡ φαν-
 τασία ἐπὶ τῶν προσεγγιζόντων εἰς τὴν
 ἀποσύνθεσιν ἐκείνων μελῶν, καὶ ἡ πτώσις
 ὑπῆρξαν δι' αὐτὸν θανατηφόροι.

Ὁ Ρογήρος κατελήφθη ὑπὸ ἀκρατήτου
 μανίας.

Ἐτρεχεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀναζητῶν καὶ
 κράζων τὸν πατέρα του, διὰ φωνῆς κλαυθ-
 μηρᾶς.

Ἐξώρριζεν αὐτὸν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς
 λόγους του, νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψῃ τό-
 σον ταχέως εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του.

Ἐξέφερε φοβερὰς ἀπειλάς αἱ δὲ κινή-
 σεις του ἦσαν τὸσον ὀρμητικαί, ὥστε οἱ
 παρестῶτες μόλις ἠδύναντο νὰ τὸν κρατή-
 σωσι . . .

Ἐσυρεν αὐτοὺς τῆδε κἀκείσε, συγ-
 κρούων σφοδρῶς πρὸς ἀλλήλους.

Ἡ ἐξαψὶς αὐτοῦ ἐφθασεν εἰς τὸ κατα-
 κόρυφον.

Ἀκράτητος πόθος θανάτου τὸν κατέλαβεν.

Ἐζήτηε νὰ διαφύγῃ τοὺς κρατοῦντας
 αὐτόν νὰ καὶ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ
 τοῦ τοίχου. Ἄλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν ἢ
 κατὰ τὸ ἡμισυ μόνον.

Προσῆγγισεν εἰς τὸν τοῖχον ἄλλὰ δὲν
 κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας ἐκεί-
 νων, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τὸν ἀπομα-
 κρύνωσιν . . .

Ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του ἄλλ' ὁ
 κτύπος δὲν ἦτο τόσον ἰσχυρὸς, ὅπως τὸν
 φονεύσῃ. Τὸν ἔρριψε μόνον ἀναίσθητον εἰς
 τὰς ἀγκάλας τῶν ὑποστηριζόντων αὐτόν.

Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ Ρογήρος ὤφειλε
 νὰ φρουρῇ εἰς τοὺς κήπους τῶν ἀνακτό-
 ρων, εἶχε παρέλθῃ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀκολούθων, μετὰ τρεσ-
 σάρων ἐκ τούτων, μετέβη εἰς τὴν μεγά-

λην πύλην τῶν κήπων, ὅπως ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλου τὸν Ρογήρον... ἀλλὰ δὲν τὸν εὔρεν ἐκεῖ...

Προσεκάλεσεν αὐτὸν ὀνομασί, ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις...

Μὴ ἐλιποτάκτησεν... ἀδύνατον! ἔλεγεν ὁ ἀρχηγός. ὅτε αἰρνης προσέκρουσεν εἰς τὴν λόγχην, ἣν ὁ Ρογήρος ἀναχωρῶν εἶχε ρίψῃ χαμαί.

Καίπερ τοῦτο προὔξενησεν αὐτῷ δριμύτατον πόνον εἰς τὸν πόδα, ἤγειρε τὴν λόγχην πνευστιῶν καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, φοβούμενος μὴ οἱ ἀκόλουθοι ἤθελον στραφῆ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐν τῇ ἐρριμμένη χαμαί ἐκείνῃ λόγχῃ ἤθελον ἰδῆ πολὺ ταχέϊαν διαψεύσειν τῆς διαβεβαιώσεώς του.

Τοῦτο ὅμως εἰς οὐδὲν ὠφέλησε, διότι κατὰ τὴν στροφὴν τοῦ φανοῦ ἡ στιλπνὴ αἰχμὴ τῆς ἡκτινοβόλησε καὶ πάντες ἀνέκραξαν:

«Ἡ λόγχη! ἡ λόγχη!»

— Πράγματι, ἀπήντησε σειῶν τὴν κεφαλὴν, ὁ ἀρχηγός εἶναι ἡ λόγχη. Περὶ τούτου οὐδεμία ἀμφιβολία ἐπιτρέπεται. Τοῦτο δὲν εἶναι μῦθος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶπῃ: δὲν πιστεύω... εἶναι ἡ λόγχη... Ἄγιοι Μάγοι τῆς Κολωνίας! Εἰς ποίαν ἐποχὴν ἐφθάσαμεν! Τώρα εἶναι ἀφροσύνη νὰ πιστεύῃ κανεὶς εἰς ἀνθρώπων, καθὼς τὸ νὰ ἀπαταῖ εἶναι κακούργημα.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐν μέρει ὑπὸ πείσματος κατεχόμενος, καὶ ἐν μέρει συγκεχυμένος, ἐδιπλασίασε τὴν φρουράν, εἶτα ἐπορεύθη εἰς τοὺς σταύλους· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν εὔρε τὸν ἵππον τοῦ Ρογήρου.

Ὅθεν ἐκλέξας τινὰς τῶν ἀκολούθων διέταξεν αὐτοῖς ν' ἀπέλθωσι κατεσπυσμένως εἰς ἀναζήτησίν του καὶ νὰ μὴ ἐπανάλθωσιν, ἀν μὴ ἔφερον εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Ρογήρος ἐν τούτοις, ἀνεκτῆσατο τὰς αἰσθήσεις του· τὸ μέτωπόν του ὅμως κατείχετο ὑπὸ σφοδροτατοῦ ἀλγους.

Ἡνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καί, ἰδὼν τὸ φῶς λαμπάδος καιομένης ἐνώπιόν του, τοὺς ἐπανάκλεισεν ἀμέσως, ὡσανεὶ εἶχεν αἰσθανθῆ αὐτοὺς τραυματισθέντας ὑπὸ τοῦ φωτὸς ἐκείνου.

Παρακάλει νὰ ἀρῶσιν αὐτὸ ἐκεῖθεν. Μεθ' ὃ, ἀπειραβῆ νὰ κρατήσῃ αὐτοὺς ἀνοικτούς· τότε δὲ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἐν τῇ πρώτῃ αἰθούσῃ, ἀλλ' εὐρίσκετο κατακεκλιμμένος ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς κλίνης, καὶ ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅστις τόσον ὀλίγον εἶχεν ὀμιλήσῃ, τὸν περιεποιεῖτο μετὰ τόσῃ τρυφερᾷ μερίμνης, ἥς μερίζονα οὐδὲ μήτηρ θὰ ἐπέδεικνε.

Μόλις συνήλθεν, ἤκουσεν αὐτὸν λέγοντα:

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! συνήλθε τέλος πάντων.

Ὁ Ρογήρος, λαβὼν θάρρος, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ διὰ μεγάλου ἀγῶνος εἶπε:

— Καὶ τώρα; . . .

— Καὶ τώρα, ἀπήντησεν ὁ κόμης τῆς

Τσέρρας, τὰ δάκρυα ἀρμόζουσιν εἰς τὰς γυναῖκας... Αὐριον τὸ πῶμα τοῦ πατρός σας θὰ βαλσαμωθῆ... παρηγορήθητε δέ, διότι θὰ ψαλῶσιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του μνημόσυνα, ὅσα δι' οὐδεμίαν ἄλλην χριστιανοῦ ψυχὴν ἐψάλησαν ἄχρι τοῦδε καὶ θὰ ψαλῶσιν ἔτι ἄχρι συντελείας τῶν αἰῶνων. Τὰ δὲ ὅσα αὐτοῦ θὰ μεταφέρωμεν, ὅσον δυνηθῶμεν ταχύτερον, εἰς Μονρεάλε, ὅπως ἀναπαυθῶσι παρὰ τὰ ὅσα τοῦ Φρειδερίκου... Ὑμεῖς δέ, ἀν θέλετε νὰ θυσιάσετε τὸ βασιλείον σας καὶ τὴν ἐκδίκησίν σας εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν πατέρα σας. . .

— Πρὶν ἢ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς, εἰς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο πρέπει νὰ ἀποθάνῃ. . . ἐκράυγασε πλήρης ὀργῆς ὁ Ρογήρος.

[Ἐπειτα συνεχῆς].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Ὁ Ἰωάννης, μετὰ πολλῆς προθυμίας θὰ ἐλησμόνει τὴν οἰκογένειαν Σαρδῶ καὶ τοὺς γαμηλίους δεσμούς του, ἀν μὴ ἡ ἀνάγκη ἦτον ἐπιβλητικωτέρα. Τὰ δυσχιλία φράγκα του οὐδόλως ἤσκουν διατὰς δαπάνας αὐτοῦ καὶ συνωμολόγει χρεῖα.

Πρῶταν τινὰ ἐξῦπνησε μὲ τὸ βαλάντιον κενὸν καὶ μὲ πλείστους ὀφειλομένους λογαριασμούς. Ὅλα τὰ μέσα τῷ ἐφάνησαν νόμιμα, ὅπως ἐξέλητῃ τῆς ἀμηχανίας του. Κατηνάλωσεν ὀλόκληρον ὄραν σκεπτόμενος ἀν θὰ ἐδανείζετο χρήματα παρὰ τῆς Ζήλιας ἢ ἀν ἦτο προτιμότερον νὰ προβῆ εἰς ὑστάτην ἀπόπειραν ἐπὶ τῆς κενοδοξίας τῆς κ. Σαρδῶ καὶ τῆς καρδίας τῆς Καλλιόπης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον τῷ ἐφάνη ἦττον ταπεινωτικόν, ἐνήργησε δὲ τόσῃ τεχνιέντως, ὥστε ἡ κ. Σαρδῶ ἀμέσως ἐθεώρησε τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς τῆς μετὰ τοῦ κ. Δελαμπέρ ὡς προσωπικὸν θρίαμβον κατὰ τῆς κ. Δεβεραντάλ.

Δύο ἢ τρεῖς ἐρωτικαὶ ἐπίστολοι ἤρκεσαν νὰ μεταβάλωσι τὴν γνώμην τῆς νέας τροφίμου.

Ὁ βουλευτὴς δὲν ἠδύνατο νὰ παλαίσῃ ἐπὶ πολὺ κατὰ τῆς δεσποτικῆς θελήσεως τῆς συζύγου του καὶ τῶν δακρύων τῆς θυγατρὸς του, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἔλαβεν ἡμέραν τινὰ τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ἴδῃ εἰσελθόντα εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπως συζητήσῃ τὰ ἄρθρα τοῦ προικοσυμφώνου.

Εἶχε σχεδὸν νυκτώσει, ὅτε ὁ βουλευτὴς ἀφῆκε τὸ οἶκημα τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, διασταυρωθεὶς ἐν τῇ κλίμακι μετὰ καλυπτροφόρου γυναικός, ἥς ἡ ἐσθὴς ἐπέψασεν αὐτὸν διαβαίνοντα.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦν ἡ Ζήλια.

— Δὲν μὲ περιέμενες, ἀνέκραξε φαιδρῶς ἡ κόμησσα εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰωάννου· ἐν δευτερόλεπτον μόνον ἔχω νὰ διαθέσω εἰς τὴν ἐπίσκεψίν μου αὐτήν, ἡ ὁποία σκοτὸν ἔχει νὰ σοὶ

ὑπομνήσῃ ὅτι ἀπόψε σὲ περιμένω. Θὰ προσκαλέσω εἴκοσι πρόσωπα καὶ πρὶν αὐτὰ ἔλθουν θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνομιλήσωμεν. Ἔλα λοιπὸν ἐνωρίς.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθω, ἐπανελάβεν ὁ Ἰωάννης χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν Ζήλιαν ἐξερχομένην.

Λίαν τεταραγμένος ἐκάθησεν ἐπὶ ἔδρας καὶ ἔμεινεν οὕτω ἐπὶ πολὺ, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Φέρομαι πρὸς αὐτήν, ὡς ἄλλοτε ἐφέρθη πρὸς τὸν Λουδοβίκον Μονθαλ.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνεθάρρυνεν ἐντελῶς τὴν συνειδήσιν του.

Περὶ τὴν ἐνάτην οἱ κεκλημένοι τῆς Ζήλιας ἀφικνοῦντο εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Αὕτη ἐστενοχωρεῖτο βλέπουσα αὐτοὺς ἀφικνουμένους πρὸ τοῦ Ἰωάννου.

— Διατί βραδύνει; ἐσκέπτετο.

Ἐνῶ διετέλει ἐν ὀργῇ καὶ ψυχικῇ ὀδύνην δυσειδῆς τις, ὑποπτεύουσα τοὺς μετὰ τοῦ Ἰωάννου ἔρωτάς τῆς, αἰρνης τῇ λέγει:

— Τί γίνεται ὁ κύριος Δελαμπέρ; σπανιώτατα φαίνεται τώρα εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ἡ Ζήλια δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, διότι γέρον δικηγόρος, εὐρισκόμενος πλησίον τῆς, ἔφερε τὸ ζήτημα εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

— Ὁ κύριος Δελαμπέρ ἀδιαφορεῖ ἤδη πρὸς τὸν κόσμον, ἀπήντησε, διατελῶν ἐν εὐτυχίᾳ, ὡς ἀνθρώπος ἀποπερατώσας συγχρόνως ἐπικερδεστάτην ὑπόθεσιν καὶ γάμον ἐξ ἔρωτος.

Ἡ Ζήλια παρετήρησε μετ' ἀνησυχίας τὸν δικηγόρον, ἐξακολουθοῦσα οὐχ ἦττον νὰ νομίζῃ τοὺς λόγους του ὡς ἀστειώτητα.

— Ποίαν νυμφεύεται; ἠρώτησεν ἡ δυσειδῆς γυνὴ.

— Τὴν κόρην πλουσιῦ ἐργοστασιάρχου καὶ νῦν βουλευτοῦ. Οἱ δύο νέοι ἠγάπωντο πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς νέας ἀντέπραττεν, ἐπὶ τέλος παρεδέχθη καὶ ἐτελείωσαν ὅλα σήμερον τὸ πρωτῆ.

Ἡ Ζήλια ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιποθύμος ἐπὶ κλιντῆρος, πάντες δ' ἔσπευσαν περὶ αὐτήν.

Ὁ κ. Δεβεραντάλ τὰ πάντα ἀντιληφθεὶς συνέσπα φοβερῶς τὰς ὀφρῦς, ἐνῶ τὰ εὐρισκόμενα ἐν τῇ αἰθούσῃ πρόσωπα ἀντήλλασσον κατεπτοημένα βλέμματα καὶ ἀπῆλθον μετὰ μικρόν.

Τὴν κ. Δεβεραντάλ μετέφερον εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἅμα δ' ὡς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ κόμης τῇ εἶπε ψυχρῶς:

— Κυρία, δὲν θὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἐξήγησιν τῶν πρὸ ὀλίγου συμβάντων, ἀφοῦ ὀμιλοῦσιν αὐτὰ τὰ πράγματα· διὰ νὰ ὀρίσω τὰ καθ' ὑμᾶς ἔχω ἀνάγκην προηγουμένης σκέψεως. Αὐριον θὰ γνωρίσετε τὴν ἀπόφασίν μου.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Ζήλια δὲν ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ συζύγου τῆς, ἀπωθήσασα δὲ τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἤτις προσεπάθει νὰ τὴν ἐκδύσῃ, τὴν διέταξε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην.

Ἡσθάνετο τὸν ἔρωτά της τεταπεινωμένον, χαμπερπῆ, ἐκλελυμένον, ὡς τὸν αἰσθάνονται πάντες οἱ ἀποτόμως περιφρονήθεντες ἔρασταί. Ἐσύρετο νοσερῶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰωάννου, ὑπέμενε, συνεχώρει τὰ πάντα, ὅπως τὸν ἐπανάδη καὶ ἀκούσῃ τῆς φωνῆς του. Μὴ γευθεῖσα τῶν ἡδονῶν ἔρωτος τελείου, ἀγνοῦ, ἰδανικοῦ, ὤφειλεν ἐξ ἐναντίας νὰ γνωρίσῃ ἐν ὄλῃ τῇ ἐκτάσει τῶν τὰς πικρίας καὶ τὰ ἀλγήσῃ, ἄτινα ἐνίοτε συνεπάγεται ἡ εὐτυχία.

Ἡ ἡμέρα κατέλαβεν αὐτὴν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Ἡ θαλαμηπόλος ἐλησμώνησε νὰ ἐπαναρρίψῃ πρὸ τῶν παραθύρων τὰ μακρὰ κυανόλευκα παραπετάσματα, τὸ δ' ἀκονδρὸν φέγγος ὑετώδους πρωῆς Μαρτίου εἰσῆρχετο διὰ τῶν ἐκ γαζῆς καλυμμάτων καὶ ἐφώτιζε τὴν κλίνην τῆς Ζήλιας. Δὲν εἶχεν ἐκδυθῆ, ὥστε ἦτο ἀγχινοτάτον τὸ θέαμα τῆς γυναικὸς ταύτης, συντετριμμένης ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, λυσικόμου, μὲ τὰς παρειὰς ὠχρὰς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, τὰ βλέφαρα μελανὰ, καὶ συστρεφομένης ἐντὸς τῶν πολυπληθῶν πτυχῶν πλουσίου ὑφάσματος, κεκαλυμμένου ὑπὸ τριχάπτων καὶ ταινιῶν.

Ὡς εἰ ἀφνης ἀποφασίσασα, ἠγέρθη τῆς κλίνης, ἀπέσπασε τὰς περόνας τοῦ ἐπιχωρακίου της καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸν ἐρωτάσιμον στολισμὸν της. Ἐνδυθεῖσα δὲ τὴν προχειροτέραν βαθύχρουν ἐσθῆτα, καὶ φορέσασα ἀπλούστατον πῖλον, ἤνοιξε μετὰ προφυλάξεως τὴν θύραν τοῦ δωματίου της. Δὲν ἤκουσε θόρυβον, διότι οἱ ὑπηρεταὶ ἐκοιμῶντο ἔτι διηλθε τρέμουσα τὸ ἐστιατόριον καὶ τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον ἐν τῇ κλίμακῃ, ἀπαξ δὲ κατελθοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ ἔσπευσε τὸ βῆμα διευθυνομένη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου.

Ἰσως ἤθελε ν' ἀποπειραθῆ ὅπως ἀναζωπυρήσῃ τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ βεβαίως ἤθελε καὶ νὰ τὸν ταπεινώσῃ νὰ τὸν ἴδῃ πάσχοντα, ἐν ἣ περιπτώσει τὰ πάντα εἶχον τελειώσει.

— Ἐπίστευσε λοιπόν, ὅτι ἠδύνασο νὰ περιπτυχθῆς μίαν γυναῖκα τὴν πρωίαν καὶ τὸ ἔσπερας νὰ νυμφεύσαι ἄλλην, χωρὶς νὰ λάβῃς τὴν ἀνηδῖαν νὰ τὴν ἀκούσῃς μεμψιμοιροῦσαν! ἐψιθύριζε διὰ τῶν ἀπεξηραμμένων καὶ ὠχρῶν χειλέων της.

Ἡναγκάσθη νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου, ὅπως ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα.

Ἐφρονία ἐκ ψύχους, ὀργῆς καὶ φόβου.

Πῶς θὰ τὴν ἐδέχεται;

Ἐραστῆς, μὴ ἀγαπῶν πλέον, φαίνεται ἐπιφοβὸς εἰς τὸν ἀγαπῶντα ἔτι!

Ὁ Ἰωάννης, ἀδυνατῶν ἐκ τῆς πολλῆς ταραχῆς του νὰ κοιμηθῆ, ἤναψε τὸν λαμπτήρα του καὶ ἐκάπνιζε, παρὰ μεγάλην πυρᾶν, γράφων εἰς τὴν μητέρα του, ὅπως τῇ ἀναγγείλῃ τὸν γάμον του, ὅτε ἀφνης εἶδεν ἀνοιγομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου του καὶ εἰσρχομένην τὴν Ζήλιαν.

— Πῶς ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὄραν; ἠρώτησεν ἐγερθεὶς, σεῖς.

— Μάλιστα, ἐγώ, ἠτιμασμένη, καταστραμμένη ἀπέναντι τοῦ συζύγου μου, καὶ

τοῦ κόσμου, σὲ δὲ μόνον ἔχουσα ἐπὶ τῆς γῆς. Σὲ ἀγαπῶ, ἄς φύγωμεν!...

— Εἰσθε τρελλή; εἶπεν ὁ Ἰωάννης ἠρεμος, ὡς ἄνθρωπος λαβῶν τὴν ἀπόφασίν του.

— Ὁ σύζυγός μου γνωρίζει τὰ πάντα. Ἀπωλέσθη. Ἐννοεῖς; ... Τί θέλεις νὰ γίνω ἂν μὲ ἀφίσης; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια μετὰ γλυκύτητος δριμυτέρας τῶν κραυγῶν καὶ τῆς μανίας.

— Ἀλλά, γνωρίζετε καλῶς, ὅτι νυμφεύομαι, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης ὅστις φοβούμενος μὴ συγκινηθῆ, ἤθελε νὰ τελειώσῃ μετ' αὐτῆς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ἡ λέξις αὕτη συνέτριψε τὴν Ζήλιαν.

— Τοῦλας νὰ μοὶ τὸ λέγῃς μετὰ τόσους ὄρκους; ἀνέκραξεν ἐκτὸς ἐαυτῆς ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ὀργῆς καὶ ἂν δὲν θέλω νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός; Ἐχω περισσότερο δικαιώματα ἐγὼ ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτὴν! Ἐψεύσθη; ἠπάτησε; κατηχηθῆ; ἠτιμάσθη διὰ σέ; Δὲν δύνασαι νὰ τὴν νυμφεύθῃς, δὲν θὰ τὴν νυμφεύθῃς.

Καὶ ἡ Ζήλια περιέτρεχε μεγάλους βήμασι τὸ δωματίον. Ὁ Ἰωάννης ἀκίνητος τὴν παρετήρει. Ἡ Ζήλια ἐξηνητημένη ἔπεσεν ἐπὶ σκίμπος καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις γυναῖκες ἀγαπώμεναι, γυναῖκες εὐτυχεῖς, ἐψιθύριζε χωρὶς νὰ ἐννοῆ ὅτι οὕτω ὑπεδήλου τὴν κ. Δεραμπέρ, τὴν Ἐλένην!

Ὁ Ἰωάννης οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει νὰ ὀμιλῶσι περὶ τῆς κ. Δεραμπέρ, ἐγνώριζεν ὅμως τὴν Ἐλένην. Βλέπων ὅτι εἶχεν ἀνάγκην δικαιολογίας τῶν πολλῶν ἀδικιῶν του ἐδράξτο προθύμως τῆς εὐκαιρίας ὅπως δικαιωθῆ.

— Ἡ κ. Σερβὲν ἠδύνατο ν' ἀφιερῶσθαι ὅλην τὴν ζωὴν της εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν, ἀπήντησεν. Ὅταν σὰς ἐγνώρισα δὲν ἠδύνασθε πλέον ν' ἀρσιωθῆτε εἰς ἐμέ, ἐπομένως ποτὲ δὲν ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ ἠδύναμην ν' ἀρσιωθῶ εἰς ὑμᾶς. Διήλθον ὁμοῦ μερικὰς ὥραις φαντασιοδόξου καὶ εὐτυχεῖς ὄρας! Ἰδοὺ ὅ,τι ἠδύναμθα ἀμοιβαίως ν' ἀνταλλάξωμεν. Ὅ,τι συμβαίνει σήμερον, ἀναγκαιῶς θὰ συνέβαιεν ἀργότερον, τὸ γνωρίζετε ὡς ἐγώ. Αὐτὸς εἶνε ὁ βίος. Ἐὰν ἀνεπολεῖτε τὸ παρελθόν, θὰ εὐρίσκετε ἴσως εἰς τὴν διαγωγὴν σας δικαιολογίας τῆς ἰδικῆς μου...

— Ἀρκεῖ, κύριε, διέκοψεν ἡ Ζήλια διὰ φωνῆς πεπνιγμένης. Τὸ πᾶν ἐτελείωσε μεταξύ μας. Μόνοι αἱ γυναῖκες ἔχουσι ψυχὴν πολὺ μεγάλην, πολὺ ἀγνήν, διότι γνωρίζουσι νὰ ἐπανευρίσκωσι τὴν ἀξιοπρέπειάν των ὑπὸ τὴν πρώτην πίεσιν τῆς ἀπελπισίας. Πρὸ τῆς ἀνανδρίας καὶ τῆς προδοσίας ὁ ἔρωσ αὐτῶν θνήσκει.

Ἡ κόμησσα ἠγέρθη, ἦν ὠχρὰ καὶ καταβεβλημένη, τρέμουσα δὲ ἀνεχώρησε τοῦ δωματίου τοῦ Ἰωάννου.

Ῥαγδαία βροχὴ ἔπιπεν, ὅτε ἐξῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ. Καίτοι κατοικοῦσα πηλοσίου τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς, δὲν ἐσκέφθη νὰ

λάβῃ ἄμαξαν. Ἡ βροχὴ ἐμάστιζε τὸ πρόσωπόν της καὶ καθύγρανε τοὺς ὤμους της χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνηται. Οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζε τὴν κόμησσαν Δεβεραντὰλ ἐν τῇ γυναικί ἐκείνῃ, ἥτις εἶχε τὴν ὄψιν πελιδνὴν καὶ συνεσταλμένην, μετὰ κόπου δ' ἔσυρε τοὺς ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ ὑποδεδεμένους πόδας της ἐντὸς παχυλοῦ βορβοῦρου.

Πόσαι ἐρωτικαὶ ἱστορίαι, ἀρχόμεναι ἐν χορῷ, μὲ τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἐπὶ τῇ προσφορᾷ ἄνθους εὐόσμου, καταλήγουσιν οὕτω!

Τὴν ἐβλόμην καὶ ἡμίσειαν πρωῆν ὄραν, καθ' ἣν τὸν Μάρτιον ἀπαντῶνται ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Παρισίων μόνον ἐργάται καὶ γαλακτοπῶλαι, ἡ Ζήλια ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρόν της, χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῆ.

Εἰσερχομένη εἰς τὸ δωματίον της συνήνησεν τὴν θαλαμηπόλον της. Ἡ κόρη αὕτη, πλάσμα ἀφωσιωμένον, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς κυρίας της, ἦν αὐτοστιγμὴ ἐκδύσασα ἵνα κατακλιθῆ ἔσπευσε νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἐκ βορβοῦρου ἐρρυπωμένα ἐνδύματά της.

Ἡ κόμησσα οὐδὲν κώλυμα ἀντέταξεν. Εἶχεν ἤδη περιπέσει ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῆς ἐντελοῦς ἀτονίας, ἥτις διαδέχεται τὰς ἀνιατοὺς συμφορὰς. Ἐπλησίαζε πιθανῶς ν' ἀποκοιμηθῆ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ σύζυγός της εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον της.

Ὁ κόμης Δεβεραντὰλ ἦν ἀνὴρ ἀνευ ἀρχῶν, ὅλως ψυχρὸς πρὸς τε τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἀλλὰ πλήρης σεβασμοῦ πρὸς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας. Ἀπεστρέφето τὸν θόρυβον, τὸ σκάνδαλον, καὶ ἰδίᾳ ἐφοβεῖτο τὸ γελοῖον.

Ὁ βιωτικὸς οὗτος τρόπος θὰ τῇ ἤρκει, ὅπως ὀπισθοδρομήσῃ πρὸ τῆς δημοσιότητος διαζυγίου· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡ προσδοκία γήρατος, καθυποβεβλημένου εἰς τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν, τρομερῶς προσέβαλε τὸν ἐγωῖσμόν του. Πρὸ πολλοῦ, μὴ ἀγαπῶν πλέον τὴν σύζυγόν του, ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ ψυχρῶς τὰ πράγματα καὶ νὰ διατυπώσῃ σχέδιον διαγωγῆς, συμφώνου πρὸς τὰ ἀληθῆ συμφέροντά του. Ὅπως σῶσθαι τὴν ἀξιοπρέπειάν του ἀπεφάσισε νὰ καλύψῃ τοὺς ὑπολογισμοὺς του ὑπὸ τὸ πρόσχημα μεγκλοψύχου ἐλευθεριότητος, ἂν καὶ ἀμετακλήτως προέθετο οὐδέποτε νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

— Κυρία, εἶπεν εἰς τὴν Ζήλιαν, ἡ εὐτυχία μου ἐξηφανίσθη, ἀλλ' ἡ ὑπόληψίς σας θὰ σωθῆ. Κατεστήσατε τὴν ἐν Παρισίοις διαμονὴν μου ἀδύνατον, ἐπομένως ἐντὸς δύο μηνῶν θ' ἀναχωρήσωμεν εἰς τὰς γαίτας μου, ἀπαιτῶ δὲ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νὰ μὴ μεταβάλητε καμμίαν ἀπὸ τὰς συνηθείας σας, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ τὰ λάθη καὶ τὴν ἀπελπισίαν σας.

Ἡ Ζήλια δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ κόμης, ἀμηχανῶν, ἀνεχώρησε.

Τὸ ἔσπερας ὁ κ. Δεβεραντὰλ ἔστειλε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν σύζυγόν του τὴν ὄραν, καθ' ἣν ἐπεθόμει νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ Ζήλια τῷ ἀπήντησεν, ὅτι εἶχε πυρετόν, ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτὰ ὁ θαλαμη-

πόλος τοῦ κόμητος, ἐμφανισθεὶς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κομῆσης, τῇ ἐνεχείρισεν ἐπισκεπτήριον περιέχον τὰς ἐξῆς μόνον λέξεις: «Θὰ ἤμαι ἐντὸς μιᾶς ὥρας πλησίον σας· ἐστὲ ἐτοιμῆ».

Ἡ Ζήλια ἐγερθεῖσα ἐνεδύθη καὶ μετὰ κόπου μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συναναστροφῆς.

Τὸ συνοικέσιον τοῦ Ἰωάννου ἦτο τὸ νέον τῆς ἡμέρας. Ἐναγκάσθη νὰ ὑποστῇ τὴν ἀδιάκριτον περιέργειαν καὶ τοὺς δολίους χαριεντισμοὺς τῶν ἀναλγήτων καὶ τὰς δολιωτέρας ἔτι παρηγορίας τῶν οικιοτάτων φίλων τῆς.

Πᾶσα ὠραία, ἐγκαταλειπομένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, εἶνε λεία, ἐφ' ἧς οἱ σεμνότυφοι ὑποκριταί, αἱ διεστραμμένοι ἀρεταὶ καὶ αἱ προσβεβλημένοι φιλαυταὶ ἐκμαίνονται μετ' ἰσῆς ἡδυπαθείας.

Ἡ ἀγωνία τῆς Ζήλιας ἀνενοῦτο καθ' ἐσπέραν, κατήντησε δὲ ἐντὸς ὀλίγου νὰ ποθῇ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, ὡς τὴν ἡμέραν τῆς ἀπελευθερώσεώς τῆς.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

K.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Μυθιστορία

[Τέλος]

Διάσημὸς τις ἠθικολόγος εἶπεν ὅτι οὐδέποτε οἱ ἄνδρες εἶνε φλύαροι, ὅταν δὲν ἔχωσιν τι πλέον νὰ ζητήσωσιν. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ ἄξιον ἐκπλήξεως, ἂν ὁ Λέων δὲν ἐφρόντισε ποσῶς νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁμιλίαν ἢ νὰ συζητήσῃ περὶ τῶν κρότων τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ν*. Ἀκουσίως του οὗτοι τὸν ἀπησχόλουν, καὶ ἡ φαντασία του συνέπλεκε μυρία περιστατικὰ εἰς ἃ, ἐν ἄλλῃ διαθέσει πνεύματος, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην θὰ ἔδιδε προσοχὴν. Ἡ ἀπαίσιος ὄψις τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἀγγλου τῷ ἐπανήροχετο εἰς τὴν μνήμην. Ὑπῆρχε μῖσος ἐν τῷ βλέμματι δι' οὐ ἠτένιζε τὸν θετὸν του, ἐν ᾧ τῷ ὀμίλει μετὰ ταπεινώσεως, ἴσως διότι τῷ ἐζήτει χρήματα.

Οὐδὲν τὸ εὐκολώτερον, εἰς ἄνθρωπον νέον ἔτι καὶ ἀκμαῖον, πλήρη ἀπελπισίας, τοῦ ν' ἀναρριχηθῇ ἀπὸ τοῦ κήπου εἰς τὸ παράθυρον τοῦ γείτονος θαλάμου. Διέμενεν ἄλλως ἐν τῷ ἰδίῳ ξενοδοχείῳ, ἀφοῦ τὴν νύκτα, περιεφέρετο ἐν τῷ κήπῳ. Ἰσως... πιθάνον μάλιστα, ... ἀναμφιδόλως, ἐγνώριζεν ὅτι ὁ μαῦρος σάκκος τοῦ θείου του ἐνέκλειεν ὀγκώδη δέσμη τραπεζογραφημάτων...

Καὶ τὸ ὑπόκωφον κτύπημα τὸ ὅμοιον πρὸς κτύπημα ράβδου ἐπὶ κρανίου φαλακροῦ!... ἡ πεπνιγμένη κραυγὴ!... καὶ ἡ φρικώδης ἀρά! καὶ τὰ βήματα κατόπιν!

Ὁ ἀνεψιὸς εἶχε τὸ ὕφος δολοφόνου... Ἀλλὰ δὲν δολοφονοῦσιν ἐντὸς ξενοδοχείου βριθόντος ἀξιωματικῶν.

Ὁ Ἀγγλος ἀναμφιδόλως θὰ ἐπρονόησε

νὰ θέσῃ τὸν σύρτην εἰς τὴν θύραν, καθόσον μάλιστα θὰ εἶχεν ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ γελοῖος ἐκεῖνος τὸν παρηκολούθει... Τῷ ἐδυσπίστει, ἀφοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν πλησιάσῃ κρατῶν τὸν σάκκον...

Διατί τὸν ἀπησχόλουν τοιαῦται ἀπεχθεῖς σκέψεις, καθ' ἣν στιγμὴν ἦτο τόσον εὐτυχής;

Ἴδου ὅτι διήρξατο τὴν διάνοιαν τοῦ Λέοντος, ἐν μέσῳ τῶν σκέψεων του, ἐπίσης σχεδὸν συγκεχυμένως ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μηχανικῶς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας, δι' ἧς ὁ κυανὸς θαλάμος συνεκοινῶνει πρὸς τὸν τοῦ Ἀγγλου.

Ἐν Γαλλίᾳ, αἱ θύραι κλείονται κακῶς. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ δαπέδου ὑπῆρχε χάσμα δύο τοῦλάχιστον ἑκατοστομέτρων. Αἰφνης, ἐν τῷ χάσματι αὐτῷ, μόλις φωτιζομένη ὑπὸ τῆς ἀνταυγείας τοῦ σανιδώματος, ἀνεφάνη τι τὸ ὑπόμαυρον καὶ λεῖτον, ὅμοιον πρὸς λαθὴν ἐγχειριδίου, διότι τὸ ἄκρον του, πληττόμενον ὑπὸ τοῦ φωτός τοῦ κηρίου, παρίστα γραμμὴν λεπτήν, ἀποστίλβουσαν. Ἀνεκινεῖτο βραδέως πρὸς τὴν διεύθυνσιν μικροῦ κυανοῦ σανδαλίου ἀτλαζωτοῦ, ἀδιακρίτως ἐρριμμένου πλησίον τῆς θύρας.

Μὴ ἦτο ἔντομον;... Ὅχι· δὲν εἶνε ἔντομον. Δὲν ἔχει ὀριστικόν τι σχῆμα. Δύο ἢ τρεῖς βαθύχροι λωρίδες, ἐκάστη μὲ τὴν φωτεινὴν τῆς ἐν τῷ ἄκρῳ γραμμῆν, εἰσῆλασαν ἐν τῷ θαλάμῳ. Τὴν κίνησιν των διευκολύνει τὸ κατωφερὲς τοῦ δαπέδου... Προχωροῦσι ταχέως, ἡγγισαν τὸ μικρὸν σανδάλιον. Οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν! Εἶνε ὕγρον, καὶ τὸ ὕγρον αὐτό, ὅπερ ἡ λάμψις τοῦ κηρίου καθιστᾷ καταφανές, εἶνε αἷμα!

Καὶ ἐνῶ ὁ Λέων, ἀκίνητος, ἐθεώρει μετὰ φρίκης τὰς ἀπαισίους σειράς, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκοιμάτο πάντοτε ὕπνον ἡσυχον, καὶ ἡ τακτικὴ τῆς ἀναπνοῆς ἐθερμαίνει τὸν ὦμον καὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ἡ φροντίς, ἣν ὁ Λέων εἶχε καταβάλλει περὶ δείπνου, ἅμα τῇ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀφίξει του, τὸν καταδεικνύει ὡς ἔχοντα κεφαλὴν ἀρκούντως καλὴν, διάνοιαν εὐρεῖαν καὶ γνωρίζουσαν νὰ προνοῇ.

Δὲν διέψευσε καὶ ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστασίᾳ τὸν χαρακτήρα, ὅν τυχὸν ἐξ ἀρχῆς τῷ ἀπεδώκατε.

Ποσῶς δὲν ἐκινήθη, καὶ ἐνέτεινεν ὄλας τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις, ἵνα λάθῃ ἀπόφασιν τινα, πρὸ τῆς ἐπαπειλούσης αὐτὸν φρικώδους συμφορᾶς. Φαντάζομαι ὅτι, τὸ πλεῖστον τῶν ἀναγνωστῶν μου καὶ ἰδίως τῶν ἀναγνωστριάων, ὑπὸ ἠρωϊκῶν ἐμφοροῦμένων αἰσθημάτων, θὰ ψέξωσιν ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστασίᾳ τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἀκινήσιαν τοῦ Λέοντος.

Ὄφειλε — θὰ παρατηρήσῃ τις — νὰ ἔσπευδεν εἰς τὸν θαλάμον τοῦ Ἀγγλου πρὸς σύλληψιν τοῦ δολοφόνου, ἢ τοῦλάχιστον νὰ σύρῃ τὸν κωδωνίσκον καὶ ἀφυπνίσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου.

Εἰς τοῦτο θὰ παρατηρήσω ἐν πρώτοις ὅτι, τὰ ξενοδοχεῖα ἐν Γαλλίᾳ ἔχουσιν ἀ-

πλῶς τοὺς κωδωνίσκους χάριν καλλωπισμοῦ τῶν θαλάμων καὶ ὅτι τὰ κομβία των μετ' οὐδεμιᾶς μεταλλικῆς συσκευῆς συγκοινωνοῦσι. Προσθέτω δὲ μετὰ σεβασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν πεποιθήσει, ὅτι, ἂν ἦνε ἄτοπον τὸ ν' ἀφήσῃ τις Ἀγγλον ν' ἀποθάνη παρ' αὐτὸν, δὲν εἶνε ἀφ' ἐτέρου ἀξιόπαινον τὸ νὰ θυσιάσῃ χάριν αὐτοῦ γυναικα, ἣτις κοιμάται μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὦμου τοῦ ἐστηριγμένην.

Τί θὰ συνέβαινεν, ἂν ὁ Λέων ἔκαμνε θόρυβον, ὅπως ἀφυπνίσῃ τοὺς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ;

Οἱ χωροφύλακες, ὁ βασιλικὸς ἐπίτροπος καὶ ὁ γραμματεὺς του θὰ προσήρχοντο πάραυτα. Πρὶν ἢ τὸν ἐρωτήσωσι περὶ τῶν ὅσα εἶδεν ἢ ἤκουσεν, οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος περιέργοι οὗτοι κύριοι θὰ τὸν ἠρώτων τὸ πρῶτον:

— Πῶς ὀνομάζεσθε; Τὰ πιστοποιητικὰ σας; Καὶ ἡ κυρία; Τί ἐκάμνετε ὁμοῦ ἐντὸς τοῦ κυανοῦ θαλάμου; Ὅσα παραστήτε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἵνα εἴπητε ὅτι εἰς τὰς τῶσας τοῦ δεῖνα μηνός, τὴν ταδε ὥραν τῆς νυκτός, ὑπῆρξατε μάρτυρες τοῦ ταδε γεγονότος.

Ὅθεν, ἡ ἰδέα ἀκριβῶς τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης παρέστη πρώτη ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Λέοντος. Παρουσιάζονται ἀφ' ἐτέρου περιστάσεις δύσλυτοι. Ν' ἀφήσῃ τις ἀγνωστον ταξειδιώτην νὰ σφαγῇ, ἢ ν' ἀτιμάσῃ καὶ καταστρέψῃ ἐκείνην ἣν ἀγαπᾷ; Τὸ πρόβλημα εἶνε ἐν τῶν μάλλον δυσαρέστων.

Ὁ Λέων λοιπὸν ἔπραξεν ὅτι πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν του θὰ ἔπραττον ἐπίσης: δὲν μετεκινήθη.

Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ κυανοῦ σανδαλίου καὶ τοῦ θίγοντος αὐτὸ μικροῦ ἐρυθροῦ ρύακος, ἔμενεν ἐπὶ πολὺ, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μαγείας, ἐνῶ ψυχρὸς ἰδρῶς περιέριπτε τοὺς κροτάφους του, ἡ δὲ καρδία του ἔπαλλε μέχρι διαρρηξέως.

— Ἄν ἐγκατελείπομεν τὸ κατηραμένον αὐτὸ πανδοχεῖον, προτοῦ ἀποκαλυφθῶσι τὰ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ διαπραχθέντα, θὰ ἠδυνάτου ἴσως ν' ἀνεύρισκον τὰ ἴχνη μας. Οὐδεὶς ἐδῶ μας γνωρίζει· μὲ εἶδον μόνον μὲ τὰ κυανὰ δίοπτρα, καὶ ἐκείνην μὲ τὸν μαῦρον πέπλον. Δυο βήματα ἀπέχομεν τοῦ σταθμοῦ, καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἤμεθα πολὺ μακρὰν τῆς Ν*.

Εἶτα, ὡς εἶχε κατὰ βάθος μελετήσει τὸν Ὀδῆρον του πρὸς ὀργάνωσιν τῆς πορείας του, ἐνεθυμήθη ὅτι ἀμαξοστοιχία τις διήρξατο εἰς τὰς ὀκτῶ, διευθυνομένη εἰς Παρισίους. Εὐθὺς μετέπειτα θὰ ἤφρανοντο ἐντὸς τῆς ἀπεράντου πόλεως, ἐν ἣ τῶσσι ἔνοχοι ἀπακρύπτονται.

Τίς θ' ἀνεκάλυπτε δύο ἀθῶους; Ἀλλ' ἂν εἰσῆρχοντο εἰς τοῦ Ἀγγλου πρὸ τῆς ὀγδόης;

Ἐδῶ ἔκειτο ἡ δυσκολία τοῦ ζητήματος.

Βλέπων ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ, ἀπελπιστικῶς κατέβαλε προσπάθειαν, ἵνα ἀποβάλλῃ τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κατέχου-

σαν αὐτὸν νάρκη· ἀλλά, ἅμα τῇ πρώτῃ κινήσει, ἡ νεαρά του σύντροφος ἀφυπνίσθη καὶ τὸν περιεπτύχθη ἐν διαχύσει. Ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῆς ψυχρᾶς του παρειᾶς ἐξέβαλεν ἀσθενῆ κραυγὴν.

— Τι ἔχεις; τῷ εἶπεν ἀνήσυχος. Τὸ μέτωπόν σου εἶνε ψυχρὸν ὡς μάρμαρον.

— Τίποτε, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἀσταθοῦς, ἤκουσα κρότον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἀπηλλάγη τῶν βραχιόνων τῆς καὶ ἐν πρώτοις μετεκίνησε τὸ κυανοῦν σανδάλιον καὶ ἔθηκεν ἀνάκλιτον πρὸ τῆς θύρας τῆς συγκοινωνίας, οὕτως ὥστε ν' ἀποκρύψῃ τῆς φίλης του τὸ φρικῶδες ὕγρον ὄπερ, παῦσαν ἤδη νὰ ἐκτείνηται, ἐσχημάτιζεν ἀρκοῦντως πλατεῖαν κηλίδα ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Εἶτα ἡμιημέωξε τὴν εἰς τὸν διάδρομον ἀγούσαν θύραν καὶ ἠκρασθή μετὰ προσοχῆς· ἐτόλμησε μάλιστα νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν θύραν τοῦ Ἄγγλου.

Ἦτο κλειστὴ.

Ἦρχιζεν ἤδη ἡ κίνησις ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

Ἦ ἡμέρα ἀνέτελλεν.

Οἱ ὑπνέται τοῦ σταύλου ἐπεμελοῦντο ἐν τῇ αὐλῇ τῶν ἵππων, καί, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ὀρόφου, κατέβαινε τὰς βαθμίδας ἀξιωματικὸς τις κροτῶν τοὺς πτεριττήρας.

Ἀπῆρχετο ἵνα παραστῇ εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκείνην τὴν μάλλον εὐχάριστον εἰς τοὺς ἵππους ἢ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν κοινῶς καλουμένην ξύστρισμα.

Ὁ Λέων ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κυανοῦν θάλαμον, καί, διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὑπαγορευομένης ἐπιτηδεϊότητος, ἐνίσχυομένης ὑπὸ περιστροφῶν καὶ εὐφημισμῶν, ἐξέθηκε πρὸς τὴν φίλην του τὴν οἰκτρὰν θέσιν, ἐν ἣ διατέλει.

Κίνδυνος νὰ μένωμεν· κίνδυνος νὰ φύγωμεν λίαν ἐπειγόντως· κίνδυνος πάλιν εἶτι μεγαλείτερος νὰ παραμείνωμεν ἕως οὐ γνωσθῇ ἡ καταστροφή.

Περιττὸν ν' ἀφηγῶμαι τὴν φρίκην, ἣν ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη προὔξεν, τὰ ἐπακολούθησαντα αὐτὴν δάκρυα, τὰς παραλόγους προτάσεις σχεδίων· ποσάκις οἱ δύο ἀτυχεὶς ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς βραχιόνους ἀλλήλων, λέγοντες: «Συγγνώμην! συγγνώμην!» Ἐκάτερος ἐθεώρει ἐαυτὸν μάλλον ἔνοχον. Ὁρκίσθησαν νὰ συναποθάνωσι, διότι ἡ νεανίς δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη αὐτοὺς θὰ ἐχαρκτηρίζεν ὡς ἐνόχους τοῦ φόνου τοῦ Ἄγγλου, μὴ ὄντες δὲ βέβαιοι ὅτι θὰ τοῖς ἐπετρέπετο νὰ περιπτυχθῶσιν ἀλλήλους ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, ἕκαμον ἤδη τοῦτο προκαταβολικῶς, διαβρεχόμενοι ὑπὸ τῶν δακρύων.

Τέλος, ἀπρὸ ἱκανοῦς εἶπον παραλογισμοὺς καὶ ἱκανὰς λέξεις τρυφερὰς καὶ σπαρακτικὰς, ἀνεγνώρισαν, μεταξύ μυρίων φιλημάτων, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Λέοντος μελετηθὲν σχέδιον, ἦτο ἡ διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἀναχώρησις, ἦτο ὄντως τὸ πάντων καλλίτερον ὑπελείποντο εἶτι δύο ὄλαι ὄραι. Εἰς πᾶν ἐν τῷ διαδρόμῳ βῆμα ἐφρικίων σύσσωμοι. Πᾶς τριγμὸς ὑποδη-

μάτων τοῖς ἀνήγγελλε τὴν εἴσοδον τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου.

Τὸ μικρὸν τῶν δέμα ἠτοιμάσθη ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Ἦ νεανίς ἠθέλησε νὰ καύσῃ ἐπὶ τῆς ἐστίας τὸ κυανοῦν σανδάλιον· ὁ Λέων ὅμως τὸ ἀνέλαβε, καὶ σπογγίσας αὐτὸ κάτωθεν τῆς κλίνης, τὸ ἠσπασθή καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἐξεπλάγη δὲ ἰδὼν ὅτι ἀνέδιδεν ἄρωμα βανίλλης.

Ὅλοι ἤδη εἶχον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἀφυπνισθῆ. Ἦκούε τις θεράποντας γελῶντας, θεραπεύσας ἀδούσας, στοατιώτας καθαρίζοντας τὰς στολὰς τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἐσήμανεν ἡ ἐβδόμη.

Ὁ Λέων ἐζήτησε ν' ἀναγκάσῃ τὴν φίλην του νὰ λάβῃ κύπελλον καφὲ μετὰ γάλακτος, ἀλλ' ἐκείνη ἐδήλωσεν ὅτι τὸσον ὁ λαϊμὸς τῆς ἦτο συνεσφιγμένος, ὥστε τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θὰ τὴν ἐθανάτου.

Ὁ Λέων, φορέσας τὰ διοπτρα, κατέβη πρὸς πληρωμὴν τοῦ λογαριασμοῦ του.

Ὁ ξενοδόχος τῷ ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τοὺς θορύβους, δι' οὓς καὶ αὐτὸς ἠπόρει, διότι οἱ κ. κ. ἀξιωματικοὶ ἦσαν πάντοτε τόσον ἤσυχοι!

Ὁ Λέων τὸν διεβεβαίωσε ὅτι οὐδὲν εἶχον ἀκούσει, καὶ ὅτι ἐκοιμήθησαν ἡσύχως.

— Λόγου χάριν, ἐξηκολούθησεν ὁ ξενοδόχος, ὁ ἄλλος γείτονάς σας δὲν σὰς ἐνόηλθε. Ἐκεῖνος εἶνε ἤσυχος. Στοιχηματιζῶ ὅτι ἀκόμα θὰ κοιμᾶται.

Ὁ Λέων ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ λογιστηρίου ἵνα μὴ καταπέσῃ, καὶ ἡ νεαρὰ γυνή, ἣτις ἠθέλησε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ, προσεκολλήθη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος του.

— Εἶνε μυλόρδος, ὑπέλαθεν ὁ ἀπηνῆς ξενοδόχος. Θέλει πάντοτε ἀπὸ τὰ καλλίτερα. Ἄ! ἄνθρωπος ὅπως πρέπει! Μὰ δὲ τοῦ μοιάζουν ὅλοι οἱ Ἄγγλοι. Ἐχομ' ἕνα ἄλλο, ἐξηνταβελῶν. Ὅλα τὰ βρίσκει ἀκριβᾶ, τὴν κάμαρα, τὸ δεῖπνο. Ἦ θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χαρτονομίσμά του γιὰ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε φράγκα, χαρτονομίσμα πού κάνει πέντε λίραις στερλίνας. . . Φτάνει νὰ εἶνε καὶ καλὸ! . . . Σταθῆτε, κύριε, σεῖς θὰ τὸ γνωρίζετε, διότι ἄκουσα νὰ μιλήτε ἀγγλικά μετ' τὴν κυρία. . . Καλὸ εἶνε;

Ταῦτα λέγων τῷ παρουσίασε χαρτονομίσμα. φέρον ἐν τινὶ γωνίᾳ κηλίδα ἐρυθρὰν, ἣν ὁ Λέων πάραυτα ἐξήγησε.

— Μοὶ φαίνεται καλλίστον, εἶπε διὰ φωνῆς πνιγομένης.

— Ὡ! ἔχετε ἀκόμη ὄραν, ἐπανέλαβεν ὁ ξενοδόχος· ὁ σιδηρόδρομος περνᾷ εἰς τὰς ὀκτώ, καὶ πάντοτε ἀργοπορεῖ. — Καθῆσατε λοιπόν, κυρία· φαίνεσθε κουρασμένη.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν πολὺσάρκος ὑπνέτρια εἰσῆλθε.

— Γρήγορα νερὸ ζεστό, εἶπε, γιὰ τὸ τσάϊ τοῦ μυλόρδου! Φέρτε κ' ἕνα σφουγγάρι! Ἐσπασε τὴν μποτίλια κ' ἐπλημύρισε τὴν κάμαρα.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Λέων κατέ-

πεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας. Ἦ σύντροφός του τὸν ἐμιμήθη.

Ἰσχυρὰ πρὸς γέλωτὰ διάθεσις ἐκυρίευσεν ἀμφοτέρους, καὶ μόλις συνεκρατῶντο. Ἦ νεανίς τῷ ἔθλιψε περιχαρῆς τὴν χεῖρα.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Λέων πρὸς τὸν ξενοδόχον, θὰ φύγωμεν διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν δύο. Ἐτοιμάσατε καλὸν πρόγευμα διὰ τὴν μεσημβρίαν.

ΤΕΛΟΣ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐριπτόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἢ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μετ' τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

«Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ δρ. 3. — «Ἡ Γυναίκες τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Αἱ Ἐγθαλί Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1.50. — «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλίνα Ἀρακάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — «Κωμωδία» ὑπὸ Ἄγγ. Βλάχου δρ. 2. — «Ὁ Γουζάλδης Κορδοῦβιος ἢ Ἡ Γρηνάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία δρ. 1.50. — «Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου δρ. 2. — «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. Π. Πανᾶ, δρ. 5. — «Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον, δρ. 1.30. — «Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ρ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 1.50. — «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσι 3 δρ. 6. — «Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζάλδης δρ. 1.50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετάφρ. σις Ι. Καρασούσα τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ἠρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεσι τόμους δρ. 4. — «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδου Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίαι τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐσαγιγκῶν Ἰρβινγῶς δρ. 2. — «Τὰ Ἰουδαϊκά» ἦτο ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθῶν αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποήματα Ι. Γ. Τσακαλιάνου δρ. 3. Χρυσόδετα δρ. 4. — «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — «Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαθιέ Μαρμιέ, σπερθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 1.50. — «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα. Ποιῆσαι. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — «Ὁ Διάβολο-Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail δρ. 1.50. — «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοῦρ δρ. 1.50. — «Ζιλ Βλά» μυθιστορία δρ. 5. — «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. — «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τοῦ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαθιέ δὲ Μονταλὲν (τεύχη 11) δρ. 6. — «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, (τόμοι 2) δρ. 3. — «Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane δρ. 4.